

הקלכות שבת סימן שפז

טורי סימן שטן: ד' **ימשחתפין** בכל מיניהם-אכלו, יונפלו ארבעה וثمانה מיניהם-אכל מזטרפינו (יב') לימון
שתי סעדות: ח' **ובכל מיניהם-אכל משחתפין,** חזן מגדרניות (יח) שחקשו לרעג, (יט) ותבלין (כ) ופולין
יבשים, (כא) ולא בעלי גמלים (כב) שלא גדרו אוך זרת, (כא) ולא בבמהין ופטירות. (כד) ולא בכבבגיות,
(כה) ולא בעדרים, ולא בחרעים ושותרים. ולא (ה) בירק (כו) שהוא בשיל ולא בשיל, (כו) ולא בעמיהם
לבדם ולא במלח לבדו, (כח) אכל אם ערבים יחד משחתפין בקס. ביש אומרים דרבוקא (כט) בשפטו
לתוכו שפכן. ***וליש אומרים** (לו) **שעמץין בתבלין:** ר' יכל דבר שרגילים לסתה בו את הפת, (לא) שעורו

(6) גניך. תוראה לי הלאות דין קזרין גן סין. כלא גניך מתקיימת הściוריות בדין, עיין שפ' בעש' חן מאברטום:

פאר היטוב

אפלו שאמר הערב חיו הקיד אמר מלכפתה ירושאל מושאל כקדום שמשה לסת בבללה לפי ששטרו מן תקנין וכן קנס שכירות וו זם בערים ייחדים משואל שהיהו הדורות טפלון לברך ולכלות המרבין

מישנה ברורה

אפלו אם הנה שפחתה כלם במין אחר, אין או שמן וכחאי גונא, גב-גן לא מני. ואף דלעיל בסיקון שטו סעיף ד מבادر דלפעריטים מבר אפלו בשני כלים. עיין שט. (ט) חתום שאני, שגשוגת פג' מאגרא לשם שחווק מקבותות, אבל קב"א דקאו לשום שתוקף הגות שס אלא לסתוריה^(ז), בכלאי אחר אין בשני כלים לא. וודע, דהרב"א נמשך בזנה אחר דעת הטוהר, אבל רב (ט) הפטוקים חולקים על זה ורבעם, דקיזן ושפון שמות שני מינים שאין ראיין להתחשב יודה, אפלו כשלחו מטעמי בכלי אחד בסיכון אין סופמץ עליון לעבען שנות. ועין בבאaur דבלכה: ד (ט) לנטון שטי סעודות. שהוא שעוד קראוי אף לא עלי' בגיןאים, ובכמו שכתוב למעלה בסיקון טהרה פעריך ב: ה (ט) שהחשׁו לערע. רוזה לזר, שהקשי קלחית (ט) פעריך, שברך צמח בעם ודע וקסיס לאכללה^(ז): (ט) ומבלון. לדאו (ט) בני אכילה נינו: (ט) ופולין

יבשימים. שאין גאנקלין (כל) במוות שמן סיין אלא לאסאר בשולן, ובצעין שענין דראו ?אקלו עכשו: (בא) ולא בעליך באצלם וכוכו, שאחסים הם לאאיליה. (ככ) אבל בעבלים טופא מערביין בון אם יש בון גדי ללהפת קווין שמי סעודות: (כב) שליא גדרלי וכוכו, שעבעיד שענן בליכך קטזים מציך לאארם ארטש שפהן, אבל אם פבד גדרלו הצעלון שענור זרעהון, פרי הם בעצלון עצנו ומערביין בון (ככ) בקשוש בון שענור ללהפת בון מקוון שמי קעוזהוח: (כג) ולא בעמיהן ופעורייתן. אפללו (ככ) קבשלים, הדעתם, (ככ) שאין ארט גאנטיל לסתמך צעלון לא מחמת ספונה ולא מתחם לפון, ואיזין קאן אלא באאקראי. בכאואר נבר'א חולק על זה ודעתו דמערבין בעמיהן ופעורייתן מבלצליין⁽²²⁾: (כד) ולא בערישים ולא בעתשים וכוכו, בעמיהן ופעורייתן מבלצליין⁽²³⁾: (כה) ולא בערישים ולא בעתשים וכוכו, קניינו פשעם סיים. דלאו בגין איכילנה נקעהה, והוא סדרין אונז ורטן וקענויות יבשין, שאון ראיין לאאכל במוות שמן סיין, דאנן קאנזין בון [אחרונית]. כתוב קרשכ'א, דבקיעיות מערביין בון: (כו) שענור באשייל לאא בשיש. שאנין בון לאאכילה, אבל (ככ) בשיש לעגברי או חי ליגנוי מערביין בון, ודוקא זינוקות (ככ) שדרוקן לאאכל סיין. וכותב הפגאנ'אכרכם. דלהפת דינין היה באכלת קעה: (כז) ולא בעמיטים לדבdem זינוי מידי זקונון הווא: (כח) אבל וכוכו. שעראיין לאלה בושח בו הפה [ובכ'ג']. וממייא' שעונן. שיענאה בון כרי ללהפת בו פה קיון שמי וכוכו. דלאו מידי זקונון הווא: (כט) קשנטון לתיון שמן. וממייא' (כט) שבשמנן לבדו לייא שעור קראוי לאודוב אלא בערנובותה קפוט סענזהוח, ובלקלהה בענירך ו': (כט) קשנטון לתיון שמן. לדיינא נקטינן (כט) קדרעה ראשונה: (ל) שמעערביין בתבלקוץ'. מפני ויללה, ואפללו הци אגב השמן האכל לנדשלים לשועיר. לדיינא נקטינן (כט) קדרעה ראשונה: (ל) שמעערביין בתבלקוץ'. מפני שעראיין לophile בו את האכל. קשיב היז לאערכ בון, ושענור (ל) פחווי רבעיעית, ובקשר דבשעת קדרוק יוש לאסטן איזישאמרים קזזה, ומכל קיקוט נלענער מלענער בפפלבן, בן בטב התייאנסם, אכן בעשובית חתמב-סופר חלק אונ-חיטאים סקון צג דעטן שם רבלקלין הוא באכלל שאר ארכקלין, וישעו חצי רבעיעית היז שמי לוייטו (זז) וועלחה רבעוי לוייט. עין שם: ר' (לא) שענור ללהפת בו וכוכו, וסע

שער הצעין

הרגלים: 1. אם מתקבב פטש על גזעך נסגרת ארכוזת גאנטן.

וְצִקְנָה
חַמֵּה
יְהִגְּה
כִּיסְס
טַחַבְבָּה
יְשֻׁמְבָּדָה
בְּתַבְבָּה
פְּלֹקְקִים
פְּקִידִים
עֲלָבָה

1703
ចំណាំ

פאוור הלכה

היבש שאון מחרב כלל, הצעך: אם הם בקדם באה וצעך טובלויות בהאי אכללו לא פסיל איזון. אלפרא דוד כליל לא מסעה להו חזרה⁽¹⁴⁾, עד פאן תון דערויו: * ויש אמרים שערכין בטבלין. עזן בענפרישס אשכחו גל דעה זו והוא דעת קרבאים. שהוא נגיד סאנט סקירה הדאכורה: איליכא משום וקעפי ימוך פאלין ומפלין לא בז אכללה גינטה אטרו רפא כי לא קעפני חישין וקעווורי ולאו בני אכללה גינטו: גני דספישס קדשה באלאן לחיטין ושעוריין מין שאון נאכון בסון לזרען ערמאן. אונן אנטה ברפעים לא נאכון כל דין טיטין וטעלין וועה שטוט בערמאן. אונן אונכחות אונכחים פרק א בלחה יי' בגון פט ומירן דגו, אונש דכתרו אפלע טוין טהילא לתב קבשלאן, יונן פטכ בפער ביטמאירן. הדראה, זילתפעים קהה טופר לערוב בס בחותין ושעוריין מין, גנגי שאופריינבווארה ברכיניא לה העתקlein בו, וכטנו דהקלל בו שאיטן אידיך דזאקה בטח, וסעיגו מטאסטה אפרק ג, דאייטא הטע בראש שפרק: שתוח פכבי פיעז, כפיא אידס סקיטה של זין וועל שפונ וועל גבואה ושל קרויזות ואומר 'הרי' זו לל בני מבוי,

יבניהם. שאין נאכלין (כט) בימות שמן סיין אלא לאסטר בשולץ, וענקיים הם לאכילה, (כט) אכל בבצלים פופא מערכין בון אם שבעד שמן כל-כך קטנים מזוק לאדם ארוס שבחן, אכל אם בקבוק (כט) בשלש בון שעור לפלת בון מזון שמי סעהות: (כט) ולא נביל לסתך עלהן לא מחייב טעונה ולא מחייב לפון, ואין בכםין ופטירות מ��לינו²²: (כט) ולא בבכניתו. ה' בפירות דעתם גוננו בשם חיים, דלאו בגין אכילה נינה, והוא עדין רשות וקון בפירות [**אחרונים**]. כתוב **בריש"א**, דבקளות מערכין בון: (כט) שהו בא לברוי מערבי בון, ודוקא גזוקות (כט) שדרון לאכל חין. ובכתוב ה' רכשו, דלאו מיידי דמעון הו: (כט) אבל ובר', שרואין לפלת בו הצעירות, וכברקמה בטער ו: (כט) בנטן לתובן שמן. ומיין כי ומלחה, ואפללו כי אגב השמן קשב הכל אבל לדשלים לשועור, ולשראו יתפל בו את האכל, קשב היה לערוב בו, ועתרו (כט) סומך ייש נזיך מלזרב בפלפלין, וכן קמב התמ"א-אך, אכן הוא בכל שאר פבלין, ושעור חצי רביעית היה שמי לויטן²³ וק

הלוּכֹת שְׁבַת סִימָן שְׁפָט

כיאורים ומוספים

הכיפורים, אף שהפט אינה רואיה לאכילה ביום זה, וופרש רשי' שם (ד"ה שנערבין) משומש שראויה דיא לקטן שאיט בר עונשין, והובאו ובריו ביבחים למקן (ס"י תריא ס"ב ד"ה כל). ורואה לעיל כי טסו ס"ק ד שהבאנו עוד דעתות בזה.

[משנ"ב ס"ק מו]
הוּא קָדוּן לְעַנֵּן עֲזֹבִיתְהַחֲמִין⁽³⁰⁾.

(30) וממי יש חילוק בשיעורם, שבשתיופי מבואות שיישר מזון בஸודות הוא לבל המשתפים יחד, ואילו בעירובי תחומיין שיישר שתי טעחות הוא לבלי יתר ויחיד.

[משנ"ב ס"ק מו]
וְלֹעֲגֵן מֵי שְׁנוּגָג שֶׁלָּא לְאַכְלָן מְקֻשָּׁר⁽³¹⁾.

(31) ולערכ בחרוץ לארכ בשבר של התבואה חדשה, כתוב בשווית וכורן יצחק (ס"י ל') להזכיר מכח ספק כמקא, שזרוי משיקן של התבואה חדשה אין איסור אלא מדרבן, ולודעת הרשב'יא והרין מותר להאביל לקננים איסור דרבנן, ואם בן ראייה הוא לקטנים, ואף שלhalbה פסק השוע' לעיל (ס"י שmag ס"א) שאסור להאביל בידיב לקננים איסור דרבנן, מימ' כאן יש עוד ספק, שמא הלאה כדעת הפוסקים שאיסור חרש אינו נהוג בחוץ לארכ. [ראה במג'יא ס"י תפט ס"ק יז שהביא את דעתות הפטוסקים בו.].

[משנ"ב שם]

אם הוא נוגג רק מפני הקרא, מperf לשרב ולהשפט בז'.

(32) ולשעתי במצוות מבנה בפרט במקרים שמקצת מן הדינרים מקפידים (מעיקר הרין, לא רק רק מעיר חמורה) שלא לאכול מזות אלו, ראה מה שכתבנו בשער' לעיל ס"י שוח' צ"ה לעניין עירובי הוצאות במצוות מבנה, והוא הדין לעניין שיתופי מבואות.

[שעה"צ ס"ק מו]

ומה שפטב שם רמ"א בסעיף ב' ייש אולרים שאץ' וכי'י⁽³²⁾, עין זטג'א-אכלהם שם שארכ'-השע' קמ'קג לבקל בקה⁽³³⁾, גם אל עקר ק"ה זו לאשר שם נג'יא בצריך עי'ן⁽³⁴⁾.

(33) שאין מאכילין חלה בזון הזה לשום כהן.

(34) משומש שמה שאין מאכילין חלה בזון הזה, הוא כיוון שאין מוחיקין אותו בכחן וראי, שמא נתחללה אחת מאמותיו, אך בערך פסח שטפרישים כמהות מזרבה של חלה, מאכילים אותו כדי להחויקן בכחן.

(35) שבחן שתרומה [והוא דין חלה] בזמן זה היא מדרבן, יש לטמוך על חוקתו שהוא כהן בשר אף בשאר ימות השנה נטביהר בגורא כתובות בה, ב').

[שו"ע ס"ג]

שעורו כדי לאכל מטנו'ין שמי פערות⁽³⁵⁾.

(24) ושיעור מזון שני טעורות בפת, הביא והשוע' לעיל (ס"י ששה סי'ו) שהוא בשש ביצים [וכתב במשנ'ב שם (ס"ק יא) שהבוניה עב קליפתן], ושש אומניות שהוא כسمונה ביצים. וההריג במשנ'ב שם (ס"ק יב) שלבתחילת נכו' לנזהג לשיעור של כسمונה ביצים, ובמעבר ד בכתש ביצים. וראה מה שכתבנו שם ממה הוא שיעור ביצה לטעות האחרונים.

(25) ובतעם הדבר שהצריכו שיישר מזון שני טערות, כתוב הלבוש סי'ו) שהוא בד להראות שקובע שבאת הרתו או את שביתתו ושישתופו עמו'ם הוא לבל הדבשה. ואך שבשת אוכלים כ' טערות מימ' העיקר הוא זמן טעחות הלילה והזום, אבל הטעהה העששית אינה קבועה כל בק', שדרוי אפשר לצאת ידי חובה באכילת מזני תרגימה. וראה מה שכתבנו במשנ'ב לעיל ס"י שוח' ס"ק י.

[משנ"ב ס"ק לה]

חמן קוי לפקן⁽³⁶⁾.

(26) ומאמיתו נחשב לחומר, כתוב התוספה שבת (ס"ק ט) שהוא משעה שבגעבע על הארץ על פי מה שפסק השוע' (ויז' סי' קמ' סי' לעניין יין נסגר, אבל אם אינו מבצע הריחו ספק יין. מאייה המכח'א'ש (ס"ק ז) בתב שאיפלו אם החומר אינו חזק כל ק', כיון שעאין דרך לשתו בו בפי עצמו אלא רק לטבל בו את היין, שייעורו הוא בכדי לטבל בו דיק בשורי טערות. חזסיף, שבג'ין, אם היה הרין לטבל בו את היין, היה שייעורו בכדי לטבל בו יין, ורק בין שאין דרך לטבל בו נתנו בו שייעור אחרה, וכן חומר שמטבלים בו שייעוד לפוי טיבול.

[משנ"ב ס"ק לה]

שעור שפטת שמי פערות, ההורא שמי רביעיות⁽³⁷⁾.

(27) ובשיעור רביעית, כאמור כמה שיטות, ראה מה שכתבנו זהה למקן סי' תפז ס"ק א.

[משנ"ב ס"ק מ]

בליטרא בזק⁽³⁸⁾.

(28) ושיעורו, לדעת רשי' (ערובין כת, א ד"ה עוכלא) הוא לאו הדיבינו ד' רביעית, ולדעת הרמב"ם (פ"א מהל' ערובין הי"ב) הוא שתי רביעיות. וכותב הכהן החמים (ס"ק נב) שלבתחילת יש להחמיר בדעת רשי'.

[שו"ע ס"ח]

משמעות אפלו באכל שאינו ראיי לו, אם ראוי לשום אגדת⁽³⁹⁾.

(29) כן מבואר בבריותה (ערובין ל, ב) שטפרישים לנדרול ביום

חַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן שְׁפָא

באר היטוב

באור הלכה

אלא עלי-ירי נידקן. ותרכבה פולקדים חולקים על זה וודעךם על זה (על-ירי נידקן). ורבך אפיקים דינא קבי דרבך. עוד אפיקא בזקרא, הגמ' פקרם גורגרות, השער הוא במלא הקב. ושפטן שערו ברכיעת, ורבלה שערו מנה: (מה) מלא הקב. רבצרא מחייב (ט) לא חשייב: ח (מו) משתחפין וכו', הוא הרין (מו) לענן ערובי-חמיין⁹⁰, וכן באל הפעמים הקומיים שקד גם בערובי-חמיין ולא בערובי-חזרות, דאיינו אלא בפתח: (מו) ולישראל מדורותה. הדיל וחמי לכהן. עצשו שכלהן טמא מתיים. (מו) אין קורמה טהורה ואינה לשום אדם ואין לערוב בה. ומכל מקום בחלקה (מן) נראה דעתך ומשתתקפן. ולענן כי שנוהג שלא לאכל קרעוני אי מperf לערכ ולחשטמך בז: אם הוא נהג רק מצד חמורא, מקר לערוב ולהשתקפה בו⁹¹, ואם הוא נתקר בזה מחייב דעת הפוקדים ישפעריטים שהוא אסור מן הרין בסחווצה לאין, אסור לו לערוב ולהשתקפה בו: (מה) וכן וכו' משפטוף בז. הדיל (מו) וחייב

שער הצלב

(נִמְלָא) ומשלע מתקבלי דאנפלו לזריזה וביפויו סאי בשער דכרי לפלת. וכן פרש תפריטנדים. ולכורה יש לביץ ובקר ים נצטבקן. בנטגרר פש'ס דשצער
 בשל כל אקס: אקסם יש לדוחות, דאילס אחר לבר בטלעה ועטו ולאלון מקום. וכן מכתבי באונז-זקעב שופיק דעל-כל-פנימ לאוועה הפקום בענפם זרכין
 שעיר קרי שאאל דקייש שפי טערוד. וען בריטפֿאַן דרכ' כה דזבור שפהחיל זטיא פון. ענן שעס: (לט) בתי-יוסוף, וכן פטב באלה רעה וכן פטב בריטפֿאַן
 דר' סח: (לט) גת-יוסוף וטאנ-זרכעס בשם נרב קאגיד: (לט) נשי' וטנקעס וונגע יונקן זמאמר מרדכי. אס-זיך נזאאי שאן ספֿרין דעת קרטספֿאַן
 ואיז זרעך קרשטי וטערוד: (לט) רשי': (לט) גפרא וטשי: (לט) ריטפֿאַן: (לט) געאנק מבלילן לא נטפרק, ופיטוט וטשער הראז קפּי טהאה גאנך לא-בל או
 לולטה בו: (לט) ולא יטחיין (וואו). (טט) ב' ח' ואילע וב' וטבלביזייז-זוב וטולקונ-עריך סדרער, וכן דעת קרשט' א' וטורייך' א'. עין שט: (לט) גפרא:
 (טט) הדלא קפּשנדי גאנפר יטבל מאנבען, וכן, לבר כסיפא דקונטן זילישראאל בחורקומה. זה שיך גם לענין ערוכת-הנולות. בוגן שטעה מה פה פדרו:
 (טט) אונדערינטס: (טט) עאן סיינן גו וווען קריין לולת חוויה לא-זון אונטה לולן שפּעל לזרען, געה שטאקער שם וט' א' באנטראם בעיינט וווער', רקע
 גאנפֿן-אונדערינטס שם שגראבר-פֿפח פֿונגאַל קען זעדי³⁴, גם על א-זיך קה' וזה נשור שם קאנ'אַ בזרכיך עיק'ס³⁵: (טט) קשות: (טט) קהא סדרן וטפּר לאעפּ גאנפֿן-
 גאנפֿן זעדי-זעדי: